

вони своїми сльїзми та благаннями зворушили людям серця. Але я не роблю сього. Не тим не роблю, що нікому прохати за мене. Адже й я не з каменя й не з дуба народив ся. Є і в мене й жінка, й діти, й родичі. Та я не покличу їх сюди просити вас за мене, бо вважаю се образою вам, судіям. Ви мусите зробити свій присуд не з жалю, а по правді. Так і сумліне велить зробити, так і закони вам приказують.

Почали судії радитись. Богато було ворогів Сократових і серед судіїв, але ж мало не половина судіїв сказала, що нема защо обвинувати Сократа. А все ж вороги переважили і врешті судії сказали:

— Сократ винен.

Вороги Сократові вимагали, щоб йому присуджено вмерти.

Сократ спокійно вислухав присуд і сказав:

— Ті, що мене обвинували, домагають ся моєї смерти, але закон дає мені на вибір ще й інші кари; так ось слухайте, що я скажу. Я міг би просити, щоби мене замість смерти замкнено до кінця мого віку у тюрму.. Але на що таке житє? Не користне буде воно другим, а мені тяжке. Ще по закону я міг би просити, щоби мене вигнано з рідного краю на чужину. Але яково то воно буде — мені старому поневірятись по чужих краях. Закон дозволяє ще мені заплатити за себе великий викуп грішми. У мене нема гроший, але ученики мої — з радістю заплатять за мене, кільки треба. Чи згоджуєтесь ви на се, судії?

Сидії нічого не відповіли, і тоді Сократ